

ת"ד 11967/08/16 - מדינת ישראל נגד קורל טובל - לא נוכחת

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

17 נובמבר 2016

ת"ד 11967-08-16 מדינת ישראל נ'

טובל

לפני כב' השופטת דורית בונדה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עוה"ד פרידמן

נגד

קורל טובל - לא נוכחת

הנאשמת

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

1. הנאשמת זומנה להקראה להיום בשעה 8:30.
2. השעה כעת 12:15 ואין התייצבות לנאשמת או מי מטעמה.
3. עיון בתיק מלמד כי קיים אישור מסירה של ההזמנה לדיון לנאשמת, כשההזמנה לדיון נשלחה וחזרה מן הטעם "לא נדרש" וחלפו 15 יום מהיום שנשלחה ההזמנה בדואר רשום ולפיכך מדובר בהמצאה כדיון.
4. בנסיבות אלה אני רואה באי התייצבות הנאשמת לדיון כהודייה בעובדות כתב האישום ובהתאם אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ז, 17/11/2016 במעמד הנוכחים.

דורית בונדה , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

עמוד 1

1. הנאשמת הורשעה בהעדרה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, זאת לאחר שבחירה שלא להתייצב לדין אליו זומנה כדין.
2. הנאשמת נוהגת משנת 2010 ואין לחובתה הרשעות קודמות.
3. בהתאם לכתב האישום, נהגה הנאשמת ביום 15.5.16 בתל-אביב, וזאת בקלות ראש, התקרבה למעבר חציה להולכי רגל, לא שמה לב לדרך שלפניה, לא הבחינה בהולכי הרגל ולא אפשרה להם להשלים את החציה בבטחה, תוך שפגעה בהם. כתוצאה מהתאונה נחבלה אחת מהולכי הרגל חבלות שאינן של ממש.
4. המאשימה בטיעוניה לעונש עתרה לגזור על הנאשמת פסילה שלא תפחת מפסילת המינימום זאת בנוסף לעונשים נלווים והציגה לפני עותק מגליון הרשעותיה של הנאשמת.
5. ביחס לעבירה אותה עברה הנאשמת קבע המחוקק בסעיף 38(2) לפקודת התעבורה פסילת מינימום בת 3 חודשים, תוך שפסילה זו מהווה חלק ממתחם העונש ההולם את העבירה אשר נעברה בנסיבותיה בבוא בית המשפט לקבוע את גדריו.
6. לאורך הפסיקה קבע בית המשפט העליון את נורמת ההתנהגות המצופה מנהג בהתקרבו אל מעבר חצייה ואת החובות המוטלות עליו. במקביל המחוקק מצא לנכון לתקן את תקנה 67(א) לתקנות התעבורה באופן העולה בקנה אחד עם פסיקת ביהמ"ש העליון כשנקבע בתקנה האמורה כי **"נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך"**.
- לתקנה האמורה הוספו תקנות משנה (א1) ו- (א2) בהן הורחבה חובת הזהירות המוטלת על הנהג, כשבתקנת משנה (א1) נקבע כי **"נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך הרגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, יתן לו זכות קדימה"**.
- בתקנת משנה (א2) נקבע כי **"התקרב נהג רכב למעבר חצייה ובנתיב אחר האט רכב לפני מעבר החצייה, יאט את רכבו לפני מעבר החצייה האמור, ואם הרכב בנתיב האחר עצר - יעצור אף הוא; היה הולך הרגל חוצה את הכביש במעבר החצייה, יתן לו זכות קדימה"**.
7. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בע"פ 558/97 רבקה מלניק נ' מדינת ישראל (מיום 3.5.98) קבע בית המשפט העליון את הנסיבות להן צריך נהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה: **"עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל"**.
8. ברע"פ 6918/02 מנשה אחיה נ' מדינת ישראל (מיום 22.8.02) נקבע, כי: **"במצב שבו אין זה ברור אם הולך הרגל עומד לחצות את מעבר החצייה אם לאו, ואין אינדיקציה לכאן או לכאן,**

חייב נהג הרכב לצפות אפשרות כזו ובמקרה מתאים אפילו להאיט את רכבו עד כדי עצירה לפני מעבר החציה".

9. ברע"פ 9426/03 ינון שעובי נ' מדינת ישראל (18.12.03) שם נקבע: "פסיקת בית משפט זה בסוגית החובות המוטלות על נהג בהתקרבו אל מעבר חציה הנה ענפה ומצביעה באופן מפורש על הצורך לצפות את התנהגות הולך הרגל, אף אם זו רשלנית...כן נפסק כי בכל מקרה של ספק בליבו של הנהג באשר לכוונת הולך הרגל, עליו להפעיל שיקול דעתו לחומרה".

10. במקרה דנן הובילה תאונת הדרכים לחבלה לאחת מהולכי הרגל כשלמרבה המזל אין מדובר בחבלות של ממש.

11. העיקרון המנחה בעת גזירת העונש, הינו עקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, מידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

בהתאם לעקרון זה, על בית המשפט לקבוע מהו מתחם העונש ההולם למעשה העבירה אשר בוצע ולצורך כך, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי אשר נפגע בביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובתוך המתחם להתחשב גם בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

12. הערך החברתי אשר נפגע במקרה דנן הינו בטחון ציבור המשתמשים בדרך ובטחון הולכי הרגל במעבר החציה בפרט. מידת הפגיעה בערך זה, נלמדת, בין היתר, מאופי החבלה אשר נגרמה להולך הרגל כאמור.

13. אשר למדינות הענישה הנהוגה, זו עולה מהוראות פקודת התעבורה ותקנות תעבורה, ומהפסיקה הרבה כמפורט מעלה.

14. על נסיבות ביצוע העבירה למדתי מעובדות כתב האישום וכן מטיעוני המאשימה לעונש.

15. לאחר שכל אלה עמדו לפני, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירות שנעברו נע בין פסילת המינימום החוקית של רשיון הנהיגה, פסילה על תנאי וקנס ועד לפסילה בפועל לתקופה של 4 חודשים וענישה נלווית.

16. בשים לב לכך כי הענישה הינה אינדיבידואלית וכל מקרה יש לבחון לגופו ולאחר ששקלתי בתוך המתחם גם את וותק נהיגה ועבר תעבורתי ובשים לב לרף החבלות אשר אינו גבוה, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. קנס בסך 1000 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.2.17.

הנאשמת תפנה למזכירות בית המשפט לשם קבלת שובר/ים תשלום.

ב. הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 3 חודשים.

ג. הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך 2 שנים.

המזכירות תשלח העתק הפרוטוקול לכתובת הנאשמת.

זכות ערעור בתוך 45 מיום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ז, 17/11/2016 במעמד הנוכחים.

דורית בונדה , שופטת